

Sygn. akt

III AUa 36/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **4 kwietnia 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Ewa Madera
	Protokolant	sekr. sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **4 kwietnia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **S. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **22 listopada 2012 r.** sygn. akt **III U 942/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 36/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 29 czerwca 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił S. M. ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami).

W podstawie faktycznej organ rentowy powołał się na orzeczenie komisji Lekarskiej ZUS, którym wnioskodawca uznany został za zdolnego do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji, skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie S. M. wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty.

W uzasadnieniu odwołania zarzucił organowi rentowemu bezprawne pozbawienie go prawa do świadczenia, w sytuacji spełnienia przez niego wszystkich warunków do zachowania prawa do renty. Podniósł, że od 15 lat cierpi na zaburzenia depresyjne, pozostaje pod stałą opieką lekarską, a stan jego zdrowia nie poprawia się lecz pogarsza.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które legły u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie po rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z 2 listopada 2012r. oddalił odwołanie.

Wskazując opinię biegłego sądowego lekarza psychiatry, którą w całości podzielił, jako podstawę rozstrzygnięcia, Sąd I instancji stwierdził, że S. M. nie spełnia wszystkich przesłanek do zachowania prawa do świadczenia, a to wobec ustalenia, że występujące u niego schorzenie nie stanowią przeszkody do wykonywania pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji.

Sąd wskazał, że opinia biegłego stanowi wiarygodny dowód pozwalający na dokonanie zasadniczego dla sporu ustalenia, że wnioskodawca nie jest co najmniej częściowo niezdolny do pracy.

W podstawie prawnej, obok przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami), Sąd powołał art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego skierował do Sądu Apelacyjnego S. M..

Zarzucając wyrokowi:

- naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na niesłusznym przyjęciu, że jest zdolny do pracy oraz
- naruszenie przepisów postępowania cywilnego tj. art. 227, art. 232 i 233 § 1 kpc polegające na pominięciu wyjaśnienia i ustalenia istotnej dla sprawy okoliczności, czyli pominięcie przeprowadzenia prawidłowego i całościowego postępowania dowodowego oraz ocenie zgromadzonego materiału w sposób sprzeczny z doświadczeniem życiowym oraz powszechnie znanymi faktami i oparcie orzeczenia na jednej opinii z pominięciem rozszerzenia materiału dowodowego o dodatkową opinię sądowo lekarską biegłych specjalistów ,
- wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ewentualnie
- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wniósł także o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania sądowego.

W obszernym uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący dowodził, że występujące u niego schorzenie stanowi przesłankę do orzeczenia długotrwałej częściowej niezdolności do pracy i tym samym ustalenia prawa do renty.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja S. M. jest całkowicie nieuzasadniona i podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozpoznając istotę sporu, tj. kwestię uprawnień odwołującego się do renty, Sąd Okręgowy nie uchybiając przepisom prawa procesowego i materialnego, dokonał trafnych ustaleń, że S. M. przy aktualnym stopniu zaawansowania występującego u niego schorzenia nie jest co najmniej częściowo niezdolny do pracy i tym samym nie spełnia warunków do zachowania prawa do renty.

W efekcie rozstrzygnięcia Sądu I instancji skutecznie podważone być nie może.

Wydanie wyroku przez Sąd I instancji poprzedziło przeprowadzenie postępowania dowodowego i trzeba podkreślić, że było ono w pełni wystarczające dla należytego wyjaśnienia spornej kwestii. Dokonując następnie oceny wiarygodności i mocy dowodów Sąd ten nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 kpc i w żadnym razie nie była to ocena dowolna.

Apelacja wnioskodawcy opiera się w istocie na zarzutach pod adresem uzyskanej przez Sąd Okręgowy opinii biegłego sądowego lekarza posiadającego specjalizację medyczną odpowiadającą występującemu skarżącemu schorzeniu.

Zarzuty te, w ocenie Sądu Apelacyjnego, są nieuprawnione.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia Sądu I instancji, że S. M. nie spełnia wszystkich warunków, od których prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres jest uzależnione.

Wyjaśnienia wymagało, czy stan zdrowia S. M. uzasadnia przyjęcie, że jest on co najmniej częściowo niezdolny do pracy, gdyż tylko wówczas mógłby skutecznie ubiegać się o świadczenie, czy też stopień naruszenia sprawności organizmu wywołany stanem zdrowia nie sięga niezdolności do pracy - jak orzekł lekarz orzecznik i Komisja Lekarska ZUS.

Sąd Okręgowy poddał kontroli orzeczenie lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS, przeprowadzając dowód z opinii biegłego psychiatry, który na podstawie analizy dokumentacji medycznej oraz wyników badania przedmiotowego uznał, że wnioskodawca nie jest częściowo niezdolny do pracy. W ocenie biegłego rozpoznane u skarżącego schorzenie, w stwierdzonym stopniu zaawansowania, nie dało żadnych podstaw do uznania go za częściowo niezdolnego do pracy. Treść opinii jednoznacznie wskazuje, że biegły lekarz przy jej wydawaniu nie tylko miał na uwadze zasady orzekania o niezdolności do pracy określone przepisami prawa, ale także wystarczająco i przekonująco uzasadnił wnioski końcowe opinii.

Przypomnieć należy, że w sprawach o świadczenia rentowe zasadniczym dowodem jest dowód z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych, mający na celu ustalenie stanu zdrowia osoby odwołującej się pod kątem zasadności przesłanki warunkującej nabycie prawa do renty, jaką jest niezdolność do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, daty powstania tej niezdolności i jej charakteru.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego ustalenia Sądu I instancji w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy są prawidłowe, a w konsekwencji orzeczenie tego Sądu jest trafne, gdyż znajduje potwierdzenie w całym zebranym w sprawie materiale dowodowym.

W świetle wyżej naprowadzonych okoliczności zarzuty apelacji uznać należy jedynie za nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, co do stanu zdrowia skarżącego i odzyskaniu przez niego zdolności do pracy.

Należy wreszcie stwierdzić, że Sąd I instancji z zachowaniem reguł z art. 328 § 2 kpc wypowiedział się co do faktów, które uznał za udowodnione. Całość zaś rozumowania, które doprowadziło Sąd I instancji do takiej oceny nie budzi sprzeciwu, gdyż przedstawia się jako wewnętrznie zwarta, logiczna całość.

Reasumując Sąd Apelacyjny stwierdził trafność zapadłego przed Sądem Okręgowym Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

(...)

(...)

(...)